

FINTA ÉVA

ADVENT

*Az univerzum: korcsolyapálya
siklanak űrbéli valcerek
zenéjére a bolygók, bárha
rendre szólóban lejtnek.*

*A jégkristály lazúros mázként
megfényesíti a tikokat
csilingel megannyi ajándék
a karácsonyi fenyő alatt.*

*Bolyonganak egymást kísérve
veszélyesen és játékosan
mint egy égi fenyőfa dísz
a sok égítést most olyan.*

*Csillámló fényeket küld le az ég
megannyi lámpafény felelget
nyitott ablakban ül a sötét
szájában tartja a csendet.*

*A várakozás most körbejár
asztalok ünnepi díszben
emlékezik a tavalyi nyár
s a tavalyi tél is itt benn.*

2015-12-14

ANGYAL

(Matl Péter szobrászbarátom képe alá)

*Lebegve lépeget
fehér és kék a fény
a térben átsuhan
hozzá a költemény.
Nincs rajta glória
lehetne földi lény
ki önmagába fut
egy rondó rejtekén.
Hogy teste semminő
nincsenek szervei
s csak geometria
mi testét képezi
s hogy semmi sem anyag
a karton is lebeg
a zöldes umbra is
a fényekből ered:
csak hosszas vizslatás
után lesz látható.
A múltból érkezik
a karton bonható
felezőpontja most
az épp jelenvaló
a tetten ért idő
a most, a pillanat
pillangó-potroha
a gombostű alatt.
Szemben az eljövő
kobaltkék akarat
mely ellene szegül
mozgására tapad
s csak ami érkezik:*

*egy távoli titok
vonja maga felé
a küzdő alakot.*

*Angyal ez mégis, látom.
Földi és éteri
egyszerre, mint az ember
ki sorsát szenvedí.*

Sárospatak, 2015. augusztus 21.

